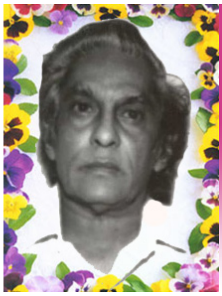

నెం 888...
డిటెక్టివ్ యుగంధర్ పరిశోధన
కొమ్మూరి సాంబశివరావు రచన

50 సంవత్సరాల క్రిందట వచ్చిన మొట్టమొదటి తెలుగు స్పై నవల

ఈ నవలకున్న కొన్ని ప్రత్యేకతలు

- కేవలం అంకెలతోనే నవలపేరున్న మొట్టమొదటి తెలుగు నవల
- మొదటి ప్రచురణ విడుదలైన మూడో నెలలోనే రెండో ముద్రణకొచ్చిన నవల
- మొత్తం మీద ఎనిమిది ముద్రణలు పొందిన నవల
- ఈ నవల విడుదలైన 20 సంవత్సరాలకు గానీ తెలుగులో స్పై సబ్జెక్టుతో వ్రాసిన నవలలు రాలేదు
- దీని తర్వాత కొమ్మూరి సాంబశివరావు గారు దాదాపు ఆ5 స్పై నవలలు వ్రాశారు. ఇలా అంకెల సిరీస్ తోనే నవలలు కావాలని పాఠకులు సాంబశివరావు గారిని పదే పదే అడుగుతుండేవారు.

ఈ నవల పునర్ముద్రణకి 'కౌముది' కి ప్రత్యేక అనుమతినిచ్చిన కొమ్మూరి వెంకట్ గారికి హృదయపూర్వక కృతజ్ఞతలు తెలియచేస్తున్నాం.

సంపాదకుడు

(గత సంచిక తరువాయి)

"ప్రఖ్యాత డిటెక్టివ్ యుగంధర్ - హంతకులకూ దొంగలకూ సింహస్వప్నం అయిన యుగంధర్ ఎలుకలా తనంతట తను బోనులోకి వచ్చాడు" అంటూ నవ్వు వినిపించింది.

యుగంధర్ మాట్లాడలేదు. పిస్తోలు పట్టుకున్న చేతినే చూస్తున్నాడు. తెల్లని పల్చని చేయి అది. గులాబీ రంగులో ఉన్న చెయ్యి. మెత్తగా, పల్చగా సున్నగా ఉన్న ఆ చేతివేళ్ళ గోళ్ళకున్న రంగు ఎర్రగా మెరుస్తోంది. బెదిరిస్తూ, పైలిన ఆ కంఠస్వరం మధురంగా, ఝంగున వీణ మీటినట్లుంది. ఆ నవ్వు గుడిగంటలు మోగినట్లు గణగణమన్నది. ఆమె స్త్రీ. వయసులో ఉన్న స్త్రీ. ఆ చేయి, కంఠస్వరం చాలు ఆమె అమోఘమైన సౌందర్యవతి అని అనుకోవడానికి.

అయితే ఆమె ఏ దేశస్తురాలు? ఇంగ్లీషులోనే మాట్లాడుతోంది. కాని పాశ్చాత్యుల ఉచ్చారణ కాదు.

"నువ్వెవరు?" అడిగాడు యుగంధర్.

"నా పేరూ, ఊరూ చెప్పి నన్ను నేను పరిచయం చేసుకోవడం మర్యాదే అవును. కాని మిష్టర్ యుగంధర్! ఈ పరిస్థితి అటువంటి మర్యాదలకు అనుకూలమైనది కాదు. ఆ మర్యాదలు మరొక సందర్భంలో ఆచరిద్దాం. సరేనా!" అని నవ్వింది. మరుక్షణం ఆమె స్వరం మారింది. "మిష్టర్ యుగంధర్ తిన్నగా నడిచి ఆ ముందు గదిలోకి వెళ్ళండి. చేతులు పైకెత్తే ఉంచండి" అంది.

యుగంధర్ చేతులు పైకెత్తి నడిచాడు. అతని వీపు మీద టార్చి వెలుగుపడుతోంది. ఏ ఉపాయానికి అవకాశంలేదు. చేతులు దింపితే వెనక పిస్తోలు పేలవచ్చు. ముందున్న గదిలోకి నడిచాడు.

"ఇంకా లోపలకు, గది చివరకు వెళ్ళండి" అంది.

చివరికి వెళ్ళాడు. ఉన్నట్లుండి వెనక టార్చి వెలుగు పోయింది. యుగంధర్ చటుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు. సరిగ్గా అదే సమయానికి వెనక తలుపు మూసుకుంది. గడియ వేసిన శబ్దం అయింది. యుగంధర్ తలుపు దగ్గిరకు పరిగెత్తి లాగి చూశాడు. రాలేదు.

"హాయిగా పడుకుని నిద్రపొండి. మనం మళ్ళీ కలుసుకుందాం. తప్పించుకునేందుకు అనవసరంగా శ్రమ పడకండి, ప్రయోజనం లేదు" అన్నదామె తలుపు అవతలనుంచి.

యుగంధర్ జేబులోంచి టార్చి తీసి వెలిగించాడు. ఒకసారి గదంతా ఆ వెలుగులో చూశాడు. దర్జీ షాపును పోలిన కొట్టే అది. ఒక బల్ల, రెండు కుర్చీలూ మాత్రం ఉన్నాయి. ఒక షెల్ఫు ఉన్నది బల్లపక్కన. షెల్ఫులో కొన్ని పుస్తకాలున్నాయి. అవి లెక్కల పుస్తకాలు. యుగంధర్ తలుపులు చూశాడు. ముందు తలుపు బయట తాళం వేసివుందని తెలుసుకున్నాడు. ఎందుకయినా మంచిదని ఎవరూ లోపలకురాకుండా రెండు తలుపులూ లోపల గడియపెట్టాడు. దొరికిన అవకాశం పోగొట్టుకోవడం ఎందుకని షెల్ఫులోని పుస్తకాలూ బల్ల సొరుగులోనూ వెతకడానికి ఉపక్రమించాడు. బల్లమీద ఉన్న టెలిఫోను అప్పుడు చూశాడు. తన కళ్ళను తనే నమ్మలేకపోయాడు. ప్రతికక్షుల చేతిలో చిక్కానని నిరాశ చెందిన యుగంధర్‌కి ఆశ అనేది మళ్ళీ కలిగింది.

టెలిఫోను తీసి పోలీస్ కంట్రోల్ రూం నెంబరు తిప్పాడు.

"హల్లో! పోలీస్ కంట్రోలా?" అడిగాడు నెమ్మదిగా.

"యస్ సార్!" స్త్రీ జవాబు చెప్పింది.

"హల్లో ఆపరేటర్! నేను యుగంధర్ని. హారన్ బీ రోడ్ మీద హుస్సేన్ దర్జీ షాపున్నది. దానికి కుడివైపున నాలుగు షాపులవతల ఉన్న ఒక కొట్లోకి తాళం బద్దలు కొట్టి వెంటనే రమ్మని నేను చెప్పానని కమీషనర్‌కి చెప్పు. ఆలస్యం చెయ్యక. అర్జంట్!"

"యస్ సార్!"

"ఊ!" అని యుగంధర్ టెలిఫోను పెట్టేశాడు. బల్ల సొరుగులూ, లెక్కల పుస్తకాలూ తనిఖీ చేయనారంభించాడు. "ఈస్టర్న్ ట్రేడర్స్" అనే షాపులో బంధింపబడ్డాననీ, ఆ కంపెనీవాళ్ళు నిజానికి ఏ వ్యాపారమూ చేయడంలేదనీ, అంతా నాటకమేననీ ఆ పుస్తకాలు తిరగేయడం వల్ల యుగంధర్ తెలుసుకున్నాడు. షెల్ఫులో ఉన్న రైల్వే గైడ్ ఒక్కటే తరచూ వాడబడేదని గైడ్ లోని కాయితాలు నలిగి ఉండడం వల్ల గ్రహించాడు. అందులోనైనా ఏదయినా ఆచూకీ తెలుస్తుందేమోనని యుగంధర్ ఓపిగ్గా ఆ పుస్తకం పేజీ పేజీ తిరగేసి చూశాడు. అందులో ఏమీ కనిపించలేదు. యుగంధర్ చేతిగడియారం చూసుకున్నాడు. తను పోలీసు కమీషనర్‌కు టెలిఫోను చేసి పదిహేను నిమిషాలు గడిచాయి. పోలీసువారు ఇంత తాత్సారం చేయడం ఆశ్చర్యంగా ఉంది యుగంధర్‌కి. మళ్ళీ టెలిఫోను తీశాడు. ఈసారి పోలీసు కమీషనర్ పర్సనల్ నెంబర్ తిప్పాడు. అవతలనుంచి జవాబు లేదు. అవతల గంట మోగుతున్నట్టు కూడా చప్పుడు లేదు. యుగంధర్ అనుమానంతో టెలిఫోను హుక్‌ని రెండు సార్లు నొక్కాడు. టిక్ మనలేదు.

యుగంధర్ కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచించాడు. పోలీసు కంట్రోలు రూం ఆపరేటర్ కూడా ఈ గూఢచారుల మనిషేనేమో! ఆ ఆపరేటర్ కంఠస్వరం గుర్తుతెచ్చుకున్నాడు. అంతకుముందు టెలిఫోనులో "యస్ సార్!" అన్న కంఠస్వరం అదివరకు తను విన్న కంఠంలా ఉంది. ఆ గొంతు తను ఎక్కడ ఎప్పుడు విన్నాడు!? మనస్సంతా ఆ విషయం మీద కేంద్రీకరించి యుగంధర్ ఆలోచించాడు. చప్పున స్ఫురించింది. యుగంధర్ తనలో తనే నవ్వుకున్నాడు. ఆ కంఠస్వరం ఎవరిదో కాదు. తనను పిస్తోలు చూపి బెదిరించి ఈ గదిలోకి తోసి, తలుపు మూసిన స్త్రీదే అయితే ఆమె టెలిఫోను కంట్రోలు రూంలోంచి ఎలా మాటలాడింది? యుగంధర్‌కు స్ఫురించింది. తన ముందున్న టెలిఫోను ఎక్‌స్టెన్షన్ టెలిఫోను, అవతల గదిలో ఇంకో టెలిఫోనున్నది. తను టెలిఫోను తియ్యగానే ఎక్స్టెన్‌షన్ టెలిఫోను తీసి, లైను డిస్కనెక్ట్ చేసిందామె. తనే కంట్రోలు రూం ఆపరేటర్‌లా మాట్లాడింది.

తెలివీ, సమయస్ఫూర్తిగల మనిషామె. తనకు సమవుజ్జీ. ఆమె ఎవరు? ఆ గదిలోంచి ఎలా తప్పించుకోవడం? అరిస్తే ఎవరికీ వినపడదు. తలుపు విరగగొడితే అవతల నుంచి పిస్తోలు పేలుస్తారు. ఉపాయంతో తప్పించుకోవాలి కాని, బలప్రయోగంతో తప్పించుకోలేడు.

ఉన్నట్టుండి తీయని వాసన వచ్చింది. ఎమిటా వాసన అనుకుంటూ యుగంధర్ లేచి నిలుచున్నాడు. తల తిరిగింది. నిలుచోలేకపోయాడు. కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

ఈథరా? క్లోరోఫారమా! కాక మరేదయినా మత్తుమందా! ఎక్కణ్ణించి వస్తోందా వాసన? ఆలోచిస్తూ యుగంధర్ తెలివి తప్పి కుర్చీలో వెనక్కి వాలిపోయాడు. స్పృహ తప్పే ఆఖరు క్షణంలో యుగంధర్ జేబులోంచి తన డైరీ తీసి అందులోంచి ఒక రెండు కాగితాలు చించికింద పారేసాడు. వాటిమీద ఎర్ర పెన్సిలుతో అంతకు ముందే రాసి ఉంది.

9

రాజు ఒక్క ఉరుకు ఉరికి ప్రహరీ గోడమీద నుంచి దూకి అవతలకు దిగాడు. వెనక్కి చూడలేదు. ఆగలేదు. ప్రతికక్షులు ఎంతమందో, ఎక్కడెక్కడ కాపలా ఉన్నారో అతనికి తెలియదు. ఈ సమయంలో సాహసించడం మూర్ఖం. రాజు పరిగెత్తాడు. వెనక అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది. ఎవరో పరిగెత్తుకుని వస్తున్నారు. ఒకరు కాదు, ఇద్దరు కాదు, నలుగురు. రాజు మరింత వేగంగా పరిగెత్తాడు. వీధి మలుపు తిరిగాడు.

ఒక మోటరు సైకిలున్నదక్కడ. దానిమీద ఎవరో కూర్చుని ఉన్నారు.

ఒక క్షణం రాజు గుండె ఆగిపోయినట్లయింది. వెనక నుంచి శత్రువులు తరుముకు వస్తున్నారు. ముందు మోటారు సైకిలు మీద ఎవరో కాపలా కాస్తున్నారు. అతని చేతిలో పిస్తోలున్నది. ఏం చెయ్యాలి!

"రాజూ! వెనకెక్కు" అని మోటారు సైకిలు స్టార్టు చేసాడతను.

అది అపరిచిత కంఠం. స్నేహపూర్వకంగా ఉంది. రాజు మోటారు సైకిలు వెనక సీటుమీద కూర్చోగానే దడదడమంటూ సైకిలు కదిలింది - చాలు స్పీడుగా వెళుతోంది.

"ఎవరు నువ్వు?" అడిగాడు రాజు వెనకనుంచి గాలి హోరులోంచి ఇంజను చప్పుడులోంచి.

"నెం.333" అరిచాడు అతను.

"మీరు సమయానికి ఇక్కడికెలా వచ్చారు?"

"చెబుతాను" అన్నాడతను. కొంచెం దూరం వెళ్ళాక ఒక టీ షాపు దగ్గర సైకిలు ఆపాడు. వెనక్కి చూశాడు. "మనల్ని ఎవరూ వెంటాడడంలేదు" అన్నాడు.

తర్వాత రాజుకు చెప్పాడు. నెం.333. దర్జీ హుస్సేనుని వెంటాడుతూ అతని ఇంటివరకూ వెళ్ళాడు తను. షాపుకు అరఫర్లాంగుదూరంలో హుస్సేన్ ఇల్లున్నది. హుస్సేన్ భార్య పిల్లలతో ఆ ఇంట్లో కాపురం ఉంటున్నాడని విచారించి తెలుసుకున్నాడు. అక్కడవుండి తనింకేమీ చేయగలిగిందిలేదని వెనక్కి తిరిగి వచ్చాడు. అప్పటికి రాజు దర్జీ షాపుముందు లేడు. ఏమయ్యాడా అని అతనికోసం వెతుక్కుంటూ తిరిగాడు. వల్లభాయ్ పార్కు టెలిఫోన్ బూత్‌లోకి వెళ్ళడం, తిరిగి వచ్చి కూర్చోవడం గమనించాడు. తర్వాత మళ్ళీ రాజు టెలిఫోను బూతులోకి వెళ్ళడం చూశాడు. ఎవరో ఇద్దరు నీడల్లా టెలిఫోను బూత్ లోకి వెళ్ళడం, ఒక నిమిషం తర్వాత రాజుని మోసుకుని బయటికి రావడం చూశాడు. చీకట్లో నడుస్తూ పార్కులోకి వెళ్ళివాళ్ళను వెంటాడాడు.

"అయితే అప్పుడే వాళ్ళను బెదిరించి, పట్టుకునేందుకు అవకాశం ఉందిగా?" అడిగాడు రాజు.

"అవును. ఆ ఇద్దరి చేతుల్లో పిస్తోళ్ళున్నా వాళ్ళు నన్ను గమనించలేదు. కనుక ఆ ఇద్దర్నీ షూట్ చేసి ఉండవచ్చు. కాని చెయ్యలేదు. ఆ ఇద్దర్నీ మనం పట్టుకున్నా మనకేమీ తెలియదు. వాళ్ళ వెనకే వెళ్ళితే, వాళ్ళ కార్యాలయం ఎక్కడున్నదీ, వాళ్ళ ముఠా పెద్ద ఎవరో తెలుస్తుందనే ఆశతో మోటారు సైకిలు మీద వెంటాడాను." అన్నాడు నెం.333.

"ఆ వీధి పేరూ, ఇంటి నెంబరూ జ్ఞాపకమున్నాయా?" అడిగాడు రాజు.

333 జ్ఞాపకమున్నాయని తల ఆడించాడు.

"దగ్గర్లో ఉన్న టెలిఫోను బూత్‌కి వెళదాం" అన్నాడు రాజు. అయిదు నిమషాలలో ఒక టెలిఫోను బూత్‌కి చేరుకున్నారు. రాజు పోలీస్ కమీషనర్‌కి టెలిఫోన్ చేశాడు.

"సార్! ఫిరోజ్ షా వీధిలో నెం.34 ఇల్లును ముట్టడించి, లోపల ఉన్న వాళ్ళను వెంటనే అరెస్ట్ చేయండి. నేను రాజుని మాట్లాడుతున్నది" అన్నాడు రాజు.

కమీషనర్ రాజు చెప్పిన చిరునామా వ్రాసుకుని, "సరే!" అన్నాడు.

"యుగంధర్ గారు ఉన్నారా?" అడిగాడు రాజు.

"లేరు. చాలాసేపయింది వెళ్ళి, మీరింతకు పూర్వం టెలిఫోను చేశారే అప్పుడే వెళ్ళిపోయారు" అన్నాడు.

రాజు టెలిఫోను పెట్టేసి ఒక క్షణం ఆలోచించాడు. "పదండి, అర్జంట్. హుస్సేన్ దర్జీ షాపుకి వెళ్ళాలి" అన్నాడు రాజు. 333 ప్రశ్నలేమీ అడక్కుండా మోటారు సైకిల్ హుస్సేన్ దర్జీ షాపు ముందు ఆగింది. రాజు ఒక్క గంతులో సైకి మీదనుంచి దూకి, షాపు తలుపు వైపు పరిగెత్తాడు. తలుపు పరీక్షగా చూశాడు. తాళం వేసివుంది. రాజు ఆలోచిస్తూ తలుపు దగ్గర నిలుచున్నాడు.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు?" అడిగాడు 333.

"నేను టెలిఫోనులో యుగంధర్‌తో మాట్లాడుతూ ఉంటే నన్ను తలమీద కొట్టారు. కనక నా మాటలు ఆగిపోయాయి. దాన్ని బట్టి నాకేదో ప్రమాదం జరిగి ఉంటుందని యుగంధర్ గ్రహించి వెంటనే బయలుదేరి వుంటారు. వల్లభాయ్ పార్క్ దగ్గర నేను కనిపించి

ఉండను. కనక ఈ దర్జీ షాపుకు వచ్చి ఉంటాడు. ఆయన తత్వం నాకు తెలుసు. ఈ దర్జీ షాపు సోదా చేసి ప్రతి కక్షుల ఆచూకీ, నా ఆచూకీ, తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించి ఉంటారు."

"ఇప్పుడేం చేద్దాం?" అడిగాడు 333.

"అదే ఆలోచిస్తున్నాను" అన్నాడు రాజు.

ఇంతలో వెనక అలికిడి అయింది. ఇద్దరూ చేతుల్లో పిస్తోళ్ళు తయారుగా ఉంచుకుని వెనక్కి తిరిగారు. ఎవరూ కనిపించలేదు. చెవులు నిక్కపొడుచుకు విన్నారు.

మళ్ళా ఏదో అలికిడి అయింది. రాజు నాలుగడుగులు ముందుకు వేశాడు. చీకటిగా ఉంది. దగ్గరే ఉన్న పోస్టు బాక్సు వెనక ఎవరో కదిలినట్లయింది. రాజు కదలకుండా నిలుచున్నాడు ఓ క్షణం ఆగి, ఒక ఉరుకు ఉరికి, ఆ పోస్టు బాక్సు వెనక్కి వెళ్ళి, ఆ మనిషి చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. "ఎవరు నువ్వు?" గర్జించాడు.

ఆ మనిషి స్త్రీ. గజగజ వొణుకుతోంది. చీకట్లో ఆమె మొహం స్పష్టంగా కనిపించలేదు రాజుకి.

"నువ్వెవరు?" అంటూ రాజు ఆమె చెయ్యి పట్టుకుని షాపు దగ్గరకు లాక్కుని వచ్చాడు. జేబులోంచి టార్చి తీసి వెలిగించాడు. ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిండి ఉన్నాయి. ఈదురుగాలిలో రెపలాడుతున్న ఎండటాకుమల్లే వణికిపోతోంది.

"నువ్వెవ్వరు?" మళ్ళీ అడిగాడు రాజు.

ఆమె జవాబు చెప్పలేదు. రాజును విప్పారిన కళ్ళతో చూసింది. తర్వాత వెక్కి వెక్కి ఏడ్వనారంభించింది.

టార్చి వెలుగులో ఆమె మొహం జ్యోతిలా వెలుగుతోంది. నీళ్ళు నిండిన ఆమె కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి. ఆమె ఎర్రని పెదవులు ఒణుకుతూ ఉంటె రాజు గుండె ఎవరో నలిపినట్లయింది.

"ఎందుకు ఏడుస్తావ్?" అన్నాడు రాజు లాలనగా, టార్చిలైటు ఆర్పేసి ఆమె చేతిని వదిలాడు.

"నన్ను పోనియ్యండి. నేనెవరికీ చెప్పను" అన్నదామె ఏడుస్తూ.

"ఎక్కడికి పోనివ్వాలి? ఏమిటో చెప్పు?" అడిగాడు 333. అతను టార్చి వెలిగించాడీసారి. కాని ఆమె మొహం మీద వెలుగు వెయ్యలేదు.

"మీరు చేస్తున్న పని ఎవరికీ చెప్పను. నన్ను వెళ్ళనియ్యండి" అంది ఆమె చేతులు నలుపుకుంటూ.

టార్చి వెలుగులో రాజుకు ఆ చేతులు కనిపించాయి. ఆమె వేళ్ళ మధ్య వున్న కాగితం చూశాడు, "ఏమిటది?" అడిగాడు.

ఆమె జవాబు చెప్పకుండా రాజుని దీనంగా చూసింది.

రాజు ఆ కాగితాన్ని ఆమె వేళ్ళ మధ్యనుంచి లాక్కున్నాడు. టార్చి వెలుగులో దాన్ని చూశాడు. రాజు మొహం మారిపోయింది. మళ్ళీ ఆ కాగితాన్ని జాగ్రత్తగా చూశాడు.

"ఈ కాగితం నీకెక్కడ దొరికింది" అడిగాడు బొంగురుపోయిన గొంతుతో.

ఆమె మళ్ళీ ఏడుపు ప్రారంభించింది. "నాకొద్దు. ఇది నాకొద్దు. తీసుకోండి. చింపివేయండి. మీ ఇష్టం నేనెవరికీ చెప్పనని ఒట్టేస్తాను. నన్నేం చేయకండి. నా మాట నమ్మండి." అని ఏడుస్తూ ఆమె రాజు కాళ్ళమీద పడింది.

"ఏడవకు! నీకేమీ హాని చెయ్యము. మేము దొంగలముకాము" అని రాజు ఆమెను లేవదీసి "నీకీచీటీ ఎవరు ఇచ్చారు? విశదంగా చెప్పు!" అడిగాడు.

"ఎవరో ఒక మనిషిని ఇటువేపు మోసుకుపోతున్నారు. అతనిచీటీ కింద జారవిడిచాడు" అన్నదామె.

రాజు అసహనాన్ని దిగమింగుతూ "ఎంత సేపటి క్రితం జరిగింది? విశదంగా చెప్పు! "అడిగాడు.

"నేను సినిమానుంచి వస్తున్నాను. ఇక్కడ ఓ కారు ఆగివుంది. ఈ షాపులోంచి ఇద్దరు మనుష్యులు ఎవర్నో మోసుకు వస్తున్నారు. నా కారు హెడ్ లైట్స్‌లో స్పష్టంగా కనిపించింది. ఆ మోసుకు రాబడుతున్న మనిషి వేళ్ళాడేసిన చేతిలోంచి ఈ కాగితం జారికిందపడ్డది. నేను ఆలోచించకుండా చటుక్కున కారు ఆపాను. ఆలోచించివుంటే ఆపేదాన్ని కాను. నా దారిన నేను వెళ్ళిపోయేదాన్ని. నా కారు ఆగగానే, వాళ్ళు అతన్ని తీసుకుని వాళ్ళ కారు ఆగగానే, వాళ్ళు అతన్ని తీసుకుని వాళ్ళ కారు ఎక్కి వెళ్ళిపోయారు. నేను దిగివచ్చి ఈ కాగితం తీసుకున్నాను. ఇంతలో మీ మోటారు సైకిలు వచ్చింది. అప్పుడు భయమేసి దాక్కున్నాను" అన్నది.

"వాళ్ళు కారు వెళ్ళిపోయి ఎంతసేపయింది?"

"మీరు వచ్చేముందు వాళ్ళ కారు వెళ్ళింది."

"ఎటు వెళ్ళింది?"

"అటు కుడివైపు."

"ఏం కారది?"

"నల్లని ఫోర్డు కారు."

రాజు 333 వైపు తిరిగి "రండి!" అన్నాడు.

"మీరెవరు?" అడిగిందామె.

"మేము ఈ కాగితం పడేసిన ఆయన సన్నిహితులం" అన్నాడు రాజు.

"అయితే నా కారులో వెళ్ళండి. అది చాలా హై పవర్ ఇంజన్ ఉన్న కారు" అన్నది.

"ఎక్కడున్నది?"

"అదిగో!" అని కొంచెం దూరంలో ఉన్న కారుని చూపించింది. రాజూ, 333 అటు పరిగెత్తారు. "నన్ను ఒంటరిగా వదలి వెళ్ళకండి. నేనూ వస్తాను" అని కారు దగ్గరకుపరిగెత్తింది. రాజు డ్రయివ్ చేస్తున్నాడు. 333 అతని పక్కన కూర్చున్నాడు. ఆమె వెనక సీటులో కూర్చున్నది.

డ్రయివ్ చేస్తూ రాజు 333 కి చెప్పాడు "ఆ కాగితం యుగంధర్ గారు పడేశారు. ఆ గుర్తు 'ఆపద' గుర్తు. మా ఇద్దర్లో ఎవరు ఆపదలో ఉన్నా ఆ గుర్తుగల కాగితాలను నేలమీద పడేస్తాం. మా డైరీలో అటువంటి కాగితాలు కొన్ని పెట్టుకుంటాం" అన్నాడు.

ఆమె కూడా ఆ మాటలు శ్రద్ధగా విన్నది. "అవును. నేనూ అలాగే అనుకున్నాను" అన్నది.

"నీకెలా తెలుసు?" అడిగాడు రాజు ఆశ్చర్యంతో వెనక్కి తిరిగి.

"దయచేసి వెనక్కు తిరగవద్దు" అన్నదామె. ఆమె ఆ మాటలు అంటున్నప్పుడు అతని మెడమీద చల్లగా ఏదో తగిలింది. అది ఉక్కు. నెం.333 మెడమీద కూడా ఏదో చల్లగా నిల్చింది.

"ఇద్దరూ వెనక్కి తిరగవద్దు. తిరిగారా పిస్తోలు పేలుతుంది. ఇంత దగ్గిర్లో, మెడమీద పిస్తోళ్ళుండగా గురితప్పే అవకాశం లేదని మీరు అంగీకరిస్తారు" అన్నదామె.

333 కొంచెం కదిలాడు.

"పిచ్చి వేషాలు వెయ్యకండి. నిజంగానే కాల్చేస్తాను" అని మళ్ళీ హెచ్చరించిందామె.

"కాల్చడానికి నీకు ఎన్ని గుండెలున్నాయి! మమ్మల్ని కాలిస్తే కారు దేనికో కొట్టుకుంటుంది. యాభై మైళ్ళ స్పీడులో పోతున్న కారు దేనికయినా కొట్టుకుంటే, నువ్వు మా కన్నా ఘోరమైన చావు చస్తావు" అన్నాడు రాజు.

ఆమె నవ్వింది. ఆమె నవ్వు గుడిగంటలు మోగినట్లు గణగణమన్నది. "నాకా భయంలేదు. నా కాలుకింద బ్రేక్ ఒకటి ఉంది. అది నొక్కితే కారాగుతుంది. చూపిస్తాను చూడు" అన్నదామె.

ఉన్నట్లుండి కారు స్పీడు తగ్గింది. మళ్ళీ హెచ్చింది. "చూశావా! నేను అబద్ధం చెప్పడంలేదు" అన్నదామె.

రాజులు ఆ ఆఖరు ఆశ కూడా పోయింది.

"నువ్వెవ్వరు?" అడిగాడు.

ఆమె నవ్వింది. "క్షమించు. నా పేరూ, ఊరూ, చిరునామా. వృత్తి చెప్పి నన్ను నేను పరిచయం చేసుకునే సమయం కాదిది. ఇంకోసారి ఆ మర్యాదలు పాటిద్దాం" అన్నది.

"మమ్మల్ని ఎక్కడికి తీసుకు వెళుతున్నావు?"

"ఉష్! కుర్రాళ్ళకు ఓపిక ఉండాలి" అని నవ్వింది.

"యుగంధర్ ఎక్కడున్నారు?" అడిగాడు రాజు.

"త్వరలో కలుసుకుంటావ్!" అన్నదామె.

అయిదు మైళ్ళ దూరం వెళ్ళింది కారు. ఆమె చెప్పినట్లు ఆ కారు నిజంగానే హై పవర్ ఇంజన్ ఉన్న కారు ఒక పెద్ద బంగళా ముందున్న గేటులోకి తిప్పమన్నది.

✡✡✡

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

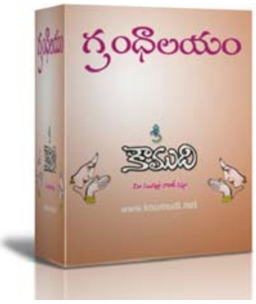

ఈ నవల క్రిందటి భాగం ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..

Click here to go to KOUMUDI Library